

Arrest

nr. 46 326 van 15 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. DE PEUTER, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 februari 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 23 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 28 april 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Vaksincë (gemeente Kumanovë) en bent u Macedonisch staatsburger. Reeds twintig jaar kampt u met psychische problemen. Op een keer werd u hiervoor opgenomen in het ziekenhuis "Bardovci" in Skopje. Omdat u er niet goed behandeld werd, kwam uw echtgenote u halen om u zelf te verzorgen. In de zomer van 2009 had u een hartinfarct. Ten gevolge hiervan werd u zowel in juli 2009 als in november 2009 geopereerd in het Cardiologisch Ziekenhuis in Skopje. U zou ook daar niet goed genoeg behandeld zijn aangezien u nog altijd met moeite kan stappen en nog altijd pijn heeft. U zou in Macedonië op medisch vlak niet goed verzorgd zijn omdat u Albanees bent en omdat men in Macedonië ofwel voldoende geld moet hebben ofwel kennissen moet hebben die het geld kunnen geven om een degelijke behandeling te kunnen krijgen. U had evenwel geen van beide. Ten gevolge van uw psychische problemen kon u immers niet werken en had u onvoldoende geld ondermeer om de dokters te betalen en om steeds de dure medicatie te kopen die u nodig had. U had evenmin kennissen die u het nodige geld konden geven. U probeerde een sociale uitkering te krijgen, maar uw aanvraag zou geweigerd zijn. U zou te horen gekregen hebben dat u geen recht had op een dergelijke uitkering omdat u niet met alles in orde was. U meent evenwel dat u, indien u een Macedoniër zou zijn geweest, u de uitkering wel zou hebben gekregen. U verliet Macedonië op 20 februari 2010 op legale wijze per bus en vroeg op 23 februari 2010 asiel aan bij de Belgische autoriteiten omdat u zich in België wil laten verzorgen voor uw gezondheidsproblemen. Ter staving van uw identiteit en/of asielerlaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 1 januari 2009 te Kumanovë; uw huwelijksakte, uitgereikt op 19 mei 2008 te Kumanovë; drie Belgische medische attesten, één ongedateerd en twee uitgereikt op 8 maart 2010 en 24 maart 2010, waaruit blijkt dat u in behandeling bent voor hartproblemen; twee Macedonische medische attesten van het Cardiologisch Ziekenhuis in Skopje, waaruit blijkt dat u daar wegens hartproblemen gehospitaliseerd was in juli en november 2009; en een Macedonisch medisch attest van het Neuropsychiatrisch Ziekenhuis "Bardovci" in Skopje, waaruit blijkt dat u daar van 12 juni 1992 tot 21 juli 1992 gehospitaliseerd was voor een psychose en dat u al eens eerder opgenomen werd in het ziekenhuis in 1988.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat u Macedonië heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u reeds twintig jaar medische problemen heeft en om die reden naar België bent gekomen (gehoor CGVS p. 2, 4). U kampt al jarenlang met psychische problemen, waarvoor u opgenomen werd in een neuropsychiatrisch ziekenhuis. Uit het door u neergelegde medisch attest van het ziekenhuis "Bardovci" blijkt dat u gehospitaliseerd werd ten gevolge van een psychose, maar blijkt geenszins de eventuele oorzaak ervan. Tevens heeft u hartproblemen, waarvoor u in 2009 twee operaties onderging, en heeft u pijn aan armen en benen. U bent evenwel van oordeel dat u in Macedonië niet goed genoeg behandeld werd, noch voor uw psychische, noch voor uw fysieke problemen, omdat u Albanees bent en omdat men in Macedonië kennissen of genoeg geld moet hebben opdat men een degelijke behandeling zou krijgen. U had evenwel geen van beide, waardoor u niet altijd geld had om de dokters of de nodige medicatie te betalen (gehoor CGVS p. 4, 5, 6). Aangaande uw verklaring dat u in Macedonië niet goed genoeg behandeld zou zijn omdat u Albanees bent (gehoor CGVS p.4), moet opgemerkt worden dat uit zowel uw verklaringen als uit de door u neergelegde medische attesten blijkt dat u in Macedonië steeds bij dokters - in uw geval specialisten als een neuropsychiater en een cardioloog - terecht kon, dat u meermaals gehospitaliseerd werd en dat u voor uw hartproblemen twee operaties onderging (gehoor CGVS p.4, 5). Uw verklaring dat u niet goed genoeg behandeld zou zijn omdat u Albanees bent, blijkt, gelet op voorgaande bevindingen, slechts een blote bewering te zijn die geenszins wordt ondersteund door de objectieve elementen. U verklaarde bovendien zelf niet te weten of de door u ondergane behandeling in Macedonië onvoldoende was, maar te denken het hier in België beter zou zijn (gehoor CGVS p.5). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat de medische zorg die u in Macedonië kreeg onvoldoende of niet goed genoeg zou zijn geweest ten gevolge van uw etnische origine. Aldus dient vastgesteld te worden dat de door u ingeroepen medische problemen, die u staafde met attesten, op zich dan ook geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980. Aangaande uw verklaring dat u in Macedonië onvoldoende geld had om de dokters te betalen en de dure medicatie te kopen die u nodig had en dat u ook geen

kennissen had die u het geld konden geven (gehoor CGVS p.5) dient nog opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde feiten problemen van socio-economische en persoonlijke aard zijn die als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Dat u in Macedonië geen sociale uitkering zou hebben gekregen omdat u Albanees bent (gehoor CGVS p.6) is een louter vermoeden van uwentwege, dat u niet ondersteunt met objectieve gegevens, temeer daar u duidelijk maakte dat de uitkering u geweigerd zou zijn omdat u niet met alles in orde was (gehoor CGVS p.6).

Hoe dan ook kan er nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat etnische Albanezen in Macedonië dezelfde rechten inzake toegang tot de gezondheidszorg hebben als Slavische Macedoniërs en dat er geen informatie teruggevonden kon worden omtrent discriminatie van etnische Albanezen in hun toegang tot de gezondheidszorg. Bovendien werd in mei 2009 de Wet op de Volksgezondheid aangepast zodat duizenden daklozen, ouderen en ook werklozen, die vroeger enkel recht hadden op een spoedbehandeling in een ziekenhuis, nu ook via een standaard staatsgezondheidsverzekering – waarover alle Macedonische staatsburgers verplicht dienen te beschikken – gratis terecht kunnen bij de primaire gezondheidscentra.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag heeft neergelegd, wijzigen niets aan de bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en uw huwelijksakte tonen enkel uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en uw reisroute aan, wat door mij niet wordt betwist. De Macedonische en Belgische medische attesten bevestigen uw psychische problemen en uw hartproblemen, die voor mij op zich evenmin ter discussie staan, maar kunnen geen ander licht werpen op de vaststelling dat uw gezondheidsproblemen geen verband houden noch met de criteria uit de Vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in wat als een enig middel dient te worden beschouwd dat hij akkoord gaat met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor zover deze in de bestreden beslissing aangeeft dat de door hem ingeroepen medische problemen geen verband houden met het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker is echter van mening dat een gelijkaardige redenering inzake de subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) niet opgaat. Verzoeker oppert dat er wel degelijk zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan, of wegens dat risico, wil stellen. Hoewel een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inderdaad aangewezen lijkt, moet opgemerkt worden dat de medische toestand van verzoeker, en dan vooral het gebrek aan aangepaste behandeling, veroorzaakt is door een dieperliggend probleem, namelijk de systematische discriminatie van etnische Albanezen in Macedonië. Verzoeker vreest bij terugkeer geen toegang te hebben tot de nodige medicatie, die gelet op zijn medische toestand onontbeerlijk is. Dit gebrek aan medicatie zou de dood tot gevolg hebben of een onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). In Macedonië zou verzoeker in zeer ongunstige omstandigheden terecht komen omwille van een systematische weigering van een sociale uitkering waardoor hij niet in de mogelijkheid gesteld wordt om aangepaste medicatie te betalen. Bij aanvragen om sociale dienstverlening werd verzoeker met een drogreden wandelen gestuurd. Indien zijn dossier niet volledig in orde zou zijn geweest, had de Macedonische overheid hem kunnen bijstaan om het dossier te vervolledigen, maar verzoeker werd keer op keer afgescheept omwille van de discriminatie van etnische Albanezen in Macedonië. Deze discriminatie heeft tot gevolg dat verzoeker verstoken blijft van de nodige verzorging en medicatie.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen informatie kan worden teruggevonden over discriminatie van etnische Albanezen met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg. Er wordt tevens gewezen op gewijzigde wetgeving waardoor Macedonische staatsburgers verplicht over een staatsgezondheidsverzekering dienen te beschikken en waardoor ze gratis terecht kunnen bij de

primaire gezondheidscentra. Het probleem van verzoeker situeert zich echter in de nazorg. Patiënten die niet over de nodige financiële middelen beschikken worden aan hun lot overgelaten. Dit was het geval na verzoekers eerste operatie waardoor hij daarna een tweede maal diende te worden geopereerd. Verzoeker wijst erop dat het onderliggende probleem van etnische discriminatie nog steeds bestaat, waarbij verzoeker wijst op een recente betoging van etnische Albanezen in Skopje, waarover verzoeker een stuk aan zijn verzoekschrift toevoegt. Er zijn formele garanties bijgekomen maar de regering heeft deze onvoldoende in de praktijk omgezet. De positie van etnische Albanezen blijft een aandachtspunt vooraleer Macedonië tot de Europese Unie kan toetreden. Bijgevolg kan de discriminatie op het vlak van de gezondheidszorg niet zomaar worden uitgesloten. Het is uiterst moeilijk voor verzoeker om deze discriminatie aan te tonen omdat de Macedonische overheid alles doet om deze te ontkennen. Verzoeker kan niet rekenen op een netwerk van familieleden. Zijn gezin is bijzonder arm. In Macedonië is het erg moeilijk om de juiste zorgen te krijgen indien men geen kennissen of vrienden heeft die de nodige financiële middelen kunnen ophoesten. Verzoeker besluit dat een terugkeer naar Macedonië een onmenselijke of vernederende behandeling zal uitmaken die in strijd is met artikel 3 van het EVRM en hij vraagt om die reden om subsidiaire bescherming.

2.2. Aangezien verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook vanuit dat oogpunt worden beoordeeld.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing enkel betwist voor zover deze betrekking hebben op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Diezelfde motieven blijven bijgevolg gehandhaafd in zoverre deze de weigering van de vluchtelingenstatus schragen.

2.4. Verzoeker stelt in wezen dat het dieperliggende probleem van de discriminatie van etnische Albanezen in Macedonië aan de basis ligt van zijn gebrek aan toegang tot een sociale uitkering en medische nazorg, waardoor zijn terugkeer in het licht van zijn medische problemen een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

2.5. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat verzoekers verklaringen niet kunnen worden bijgetreden waar hij oppert dat hij omwille van zijn Albanese etnische origine geen behoorlijke medische behandeling zou hebben gekregen in Macedonië (bestreden beslissing, p. 2). Uit de door verzoeker neergelegde en aan het administratief dossier toegevoegde medische attesten blijkt immers dat hij steeds bij specialisten terecht kon (stuk 14, Documenten, Macedonische medische attesten). Verzoeker beweert weliswaar dat de genoten medische behandeling tekortschoot omwille van zijn etnische afkomst, maar toont dit geenszins aan op grond van concrete medische gegevens. In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker vooral dat hij geen toegang had tot een sociale uitkering en dat dit eveneens voortvloeide uit zijn etnische achtergrond. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn beweerde achterstelling met betrekking tot de sociale uitkering inderdaad toeschreef aan het feit dat hij geen Slavische Macedoniër was, maar hij vermeldt zelf tevens dat men hem had gezegd dat hij er geen recht op had omdat hij niet met alles in orde was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 15/04/2010, p. 6). In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn bewering dat het weigeren van de sociale uitkering gebaseerd is op zijn etnische achtergrond, maar hij brengt geen enkel gegeven aan dat deze bewering staat.

2.6. Waar verzoeker de informatie betwist op grond waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot het besluit komt dat de wetgeving van Macedonië voor iedereen verplichte openbare gezondheidsverzekering inricht en geen meldingen zijn van discriminatie van etnische Albanezen inzake toegang tot de gezondheidszorg (stuk 15, Landeninformatie, Antwoorddocument MK2010-05, p. 1-2), ondersteunt hij zijn betoog evenmin met objectieve gegevens. Hij vermeldt dat zijn probleem zich hoofdzakelijk op het vlak van de nazorg situeert en hij herhaalt dat er een discriminatie van etnische Albanezen bestaat in Macedonië waarbij hij verwijst naar een internetartikel over een betoging door etnische Albanezen in Skopje dat hij als bijlage toevoegt. Dit algemene artikel laat niet toe te besluiten dat er discriminatie in de gezondheidszorg bestaat in Macedonië en nog minder dat verzoeker slachtoffer was van discriminatie met betrekking tot de toegang tot de "nazorg". Verzoekers bewering dat de discriminatie van etnische Albanezen een belemmering vormt voor de toetreding van Macedonië tot de Europese Unie doet niet ter zake. Verzoeker wijt ook de

weigering van een uitkering aan zijn etnische origine. Nochtans blijkt uit zijn betoog dat het hoofdzakelijk zijn gebrek aan economisch en sociaal kapitaal (armoede, gebrek aan netwerk) is dat verzoeker parten speelt. Dergelijk gebrek kan, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, niet in verband gebracht worden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan evenmin worden aanvaard als een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.7. De Raad wenst nogmaals te benadrukken dat verzoeker voor de beoordeling van de medische problemen een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”*. Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen te laten beoordelen.

2.8. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIEN